

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računata se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poštrina znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr. če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani, 12. decembra.

Najvažnejša pravica državnih poslancev je brez dvojbe ta, da se jim vsako leto predlaga državni budget v pretresovanje in rešitev. Pri nobenem drugem vprašanju nij tako pozitivno gotovo, da pride brez odloga in v določenem času na dnevni red, kakor ravno pri državnem budgetu. Državni stroj potrebuje mazilnega olja, sicer zastane in državni poslanci imajo v rokah oblast, dovoljevati to potrebno mazilo v podobi toliko in toliko milijonov goldinarjev, ob enem pa tudi prijetno ker redko priliko v okviru budgetne razprave povedati vse, kar njim, oziroma njihovim volilcem, leži na srcu in čemer se pri nobeni drugi priliki govoriti ne more. Zato so debate o budgetu obširne, zanimljive, raznovrstne, čestokrat polne dovtipov, duhovitih opazek in primerno opoprane. Tudi v sedanjem zasedanju bode zavzimal državni budget največo pozornost, akoravno se mora priznavati, da takrat vlada nij stopila s praznimi rokami pred parlament, temveč je izpraznila poln košček jako važnih večinoma gospodarstvenih predlogov pred poslance v državnem zboru zastopanih kronovin.

Če premotrimo te predloge in načrte paznim okom, razvidimo takoj, da imajo mnogo koristnega v sebi, a glavni tenor pa se giblje vendar le o novih davkih in pristojbinah in — kar se je od več strani opazilo — o borsnem davku, kateri bi državnemu zakladu izdatno vsoto dovažal in to zgolj iz žepov „izvoljenega rodu“, o tem nij sluha ne duha, kar se pa skuša tolmačiti in zagovarjati s tem, da finančni minister Dunajevski čestokrat potrebuje borse in njene naklonjenosti, da se mu tedaj iz tega razloga še ne zdi niti umestno niti pravočasno pripraviti prt mej borso in seboj, in da ostaneje zaradi tacih in jednacij odnošajev, o katerih se nam v oddaljenih kronovinah živečim kratkovidnim državljanom niti ne sanja, borsni baroni in ž njimi v zvezi stoječi bogataši še nekoliko časa prosti borsnega davka.

Glavni boj v državnem zboru sukali se bode tedaj o budgetu in doživeli bomo, kakor uže tolikrat odkar uživamo dobrote konstitucionalnega življenja, da se bodo vršile ostre in burne debate o posamičnih točkah, da se bode tu pa tam skušalo odkriniti nekoliko tisoči, da se pa v glavnih potezah, subintelligitur v milijonih, proračun ne bode izpremenil, da bode kakor predlagan, tako tudi vzprijet.

In to je, žalibože, popolnem naravno. Državna potrebščina se ne more zmanjšati, kajti pravosodje, nauk in bogočastje, poljedelsko ministerstvo itd., so itak uže tako pičlo dotirani, da se jim niti goldinarja odvzeti ne sme, jedini vojni budget pa, ki posrka vsako leto več nego tretjino vseh državnih dohodkov, ta je v očigled obstoječim razmeram nedotakljiv, od tega se ne sme in v resnici tudi ne more odbiti najmanjše vsote, temveč leto za letom treba za vojskine potrebe večjih žrtev. To pa se opazuje ne samo pri nas, ampak v vseh državah in pri vseh narodih v Evropi in baš tedaj, ko vsi kabineti tekmujejo v zagotavljanju miru in zatrjujejo, da so razmere z vsemi vladami najboljše, najprijazniše, da je mir osiguran za dolgo dobo: baš tedaj napenjajo se vojne sile, kolikor možno in snujejo velikanske priprave za boj.

Od leta 1859, ko je Napoleon III. na italijansko bojišče pripeljal prve risane kanone in od velikega boja mej severom in jugom v Ameriki, ko so se prvokrat na morji poskusile in tudi izvrstno obnesle oklopnice (monitorji), nastal je prvi preobrat v vojnej znanosti in tehniki. Iznajdba prvi iznajdbi, uže ne zadostujejo več nekaj občudovane ostraguše, ampak vse se pripravlja upeljati „repetirarke“, ki bodo pravo orožje za najbližjo bodočnost in nekdanje trdnjave so današnjim topovom nasproti malo več vredne nego navadne krtine. Današnje trdnjave morajo imeti železne oklepe; oklopnice, kakeršne se dan danes spuščajo v morje, obdane so z mogočnim železnim plaščem in po svojih orjaških dimenzijah podobne svetopisemskemu „Leviathanu“, a kljubu

silnemu železnemu ščitu nijso varne pred pogubonosnim torpedom in ogromnimi projektili, ki bruhajo iz kanonov po 100 ton težkih. In komaj da se je vojno brodovje popolnilo s torpednimi ladijami, uže se objavlja nova iznajdba, torpedo na kopnem, ki je namenjen biti jako nevarno orožje vojskinim oddelkom kakor tudi trdnjavam. Pri vsem tem pa je po vsej Evropi občna vojna dolžnost in vojakov, katere bi vse evropske države ob času sile postavile na bojno plan, računati se več nego deset milijonov. Tako neprimerno in nezdravo natezanje državnih sil pa prouzročuje, ne glede na to, da se toliko krepkih rok odteza vsakdanjemu delu in vsakdanjemu zaslužku, neprimerne stroške, ki srebajo mozek narodov in so uzrok vsemu jadikovanju in žalibože jako opravičenim in vedno množičim se pritožbam, da hira in peša blagostanje, da v gmotnem oziru vedno in nekako sistematično nazadujemo mi, z nami vred pa vse evropske države. Mnogokrat se je na površje javnega mnenja prikazalo vprašanje razoroževanja, a vsikdar je tudi prav hitro zopet izginilo, ker pri splošno vladajočej nezaupnosti in bojazni nihče neče pričeti in odložiti orožja iz rok in postati vsled svoje vojne nepripravljenosti lahek plen prežečemu in na vso moč oboroženemu sosedu.

Osobito pa Avstrija, ki se ne more ponašati z resnično prijateljskimi niti z odkritosrčnimi sosedi, ne bode prva začela razoroževati in tako bode naš budget nam vedno še oviral naš napredek, naš razvoj, in nositi nam bode še dalje to breme, kakor so nekaj jetniki nosili na nogah teške železne krogle, ki so jim cvirale in obtežavale hojo ter krotile domišljave napore k prostosti.

Ker znamo, da vsaj za sedaj ne more biti drugače, ker iz budgetov družih držav razvidevamo, da je drugod, če mogoče še gorje, tolažimo se, da nijsmo mi jedini trpin, ampak imamo povsod in obilo drugov, ki tudi ječe in stočejo pod pezo vojnega budgeta, a ga v svojem domoljubju tudi radi, morda celo rajši dovoljujejo nego mi — pri tem pa gojimo preverjenje, da akoravno se nij nadejati, da

LISTEK.

Preširnova slavnost na Dunaji,

dne 6. decembra 1882.

„Minulo je dvanajst let, odkar je naše društvo prvič na Dunaji slavilo spomin največjega našega pesnika — Preširna. V teku dvanajstletne dobe društvenega obstanka pa skoro nij bilo leta, v katerem „Slovenija“ ne bi bila slavila Preširna, bodi si s slavnostjo ali v ožjem društvenem krogu. Proslavljati prvega slovenskega pesnika, postala je v našem društvu lepa navada! To je tudi popolnem utemeljeno. Kajti Slovincem naj ginó stoletja, Preširen jim bode vendar prvi in najdražji, pesni njegove pa bodo narodnega slovstva največji zaklad.“

Z le temi hesedami pričental je zaslužni predsednik „Slovenije“, gospod Rad. Pukl sinočno Preširnovu slavnost na Dunaji. Imel je pred seboj lep zbor odlične slovanske gospode. Mogočni duh

Preširnov in pa „Slovenije“ dobro ime privabila sta je toliko, da so bili polni širni prostori. Izmed državnih poslancev razveselili so nas gospodje: grof Harrach, Nabergoj, Obreza in dr. Vošnjak. (Povabljenih jih je bilo petkrat toliko! Da družih slovenskih gospodov poslancev nij bilo, ne vemo, kdo bi bil tega kriv. Preširen gotovo ne, pa tudi mladina ne, ki Preširna slavi.) Dalje počastile so nas mnoge rodovine: visokorodna Packený-Adametz, Šuman, Jahoda, Svoboda in druge. Dalje gospodje: prof. Stritar s svojo gospo, prof. Šuman s svojo obiteljo, prof. Glaser, prof. Švrljuga, dr. Pogačnik, Cigale, dr. Drozda, dr. Lenoč, dr. Babnik, dir. Kalandra, svetovalec Brolich, član opere Buchta, dr. Jelenc, dr. Lilek, Sežun, Penižek itd. Jako lepo bila so zastopana društva slovanska: „Slovanska Beseda“, „Slovansko pevsko društvo“, „Akad. Spolek“ (češko), „Zvonimir“ (hrvatsko), „Zora“ (srbsko), „Ognisko“ (poljsko), „Bukovina“ (rusko), „Tatran“ (slovaško), „Sicz“ (rusinsko), „Spolek českých medikův“ in pa društvo „Austria“. Ali tudi bulgarski narod je po-

slal nekaj vrlih prič, — tako da je dvorana podajala lepo sliko velike slovanske družine, zjedinjene na godovnji jednega najblažjih svojih pesnikov. Da je Slovencev prišlo, kolikor jih je le moglo, tega, mislimo, nam nij treba še posebej omenjati, kajti stara in vesela prikazen je ta, da so zlasti dijaki glede Preširna svojega vsi jednih mislij. Slabo vreme je tudi zadržalo marsikoga, to je res; vsaj za postarnega vseučilišnega rektorja magnificenco prof. Maassena, ki nam je obljubil počastiti nas, si tako mislimo. Sploh pa je bilo nenavadno mnogo občinstva, odličnega in prijaznega, tako da so izvrševalci slavnostnega programa pogumno lahko stopili na oder. —

Po predsednikovem krepkem pozdravu, kateremu so živahni klici odmevali po dvorani, zapojó pevcí z ravnateljem gospodom Janom Jiříkom na čelu novi Nedvedov zbor „Vojaci na potu“, zbor zavít, ki pa daje osobito izobraženemu okusu mnogo užitka. Ta točka obnesla se je jako dobro. — Na to je gospod Danilo Majaron v slavnostnem go-

bi prenehali boji in nastal na zemlji vesoljni mir — kar bi morebiti niti dobro ne bilo — bode vender sedanjega „oboroženega miru“ jedenkrat konec, ker bodo vlade same, — ako prej ostri meč ne razseka tega osodepolnega ozla — morale resno poprijeti se perečega vprašanja, kako preprečiti splošno obubožanje in kako olajšati breme vojnega budgeta državljanom. Tu bode torišče pokazati pravo državniško modrost in kdor bode v tem vprašanju pričel inicijativo, pridobil si bode večjo slavo in trajnejšo hvaležnost sodržavljanov, nego najsrečnejši in najsilnejši vojskovodja.

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 12. decembra.

V začetku včerajšnje seje **državnega zbora** stavila sta poslanca Schönener in Fürnkranz predlog, da naj vlada razpusti zbornico in razpiše nove volitve, kojega pa je samo še poslanec Zschock podpiral, torej se je prešlo o njem na dnevni red. Nadaljevala se je potem generalna debata o obrtni noveli in sicer je govoril poročevalec grof Belcredi. Zahvaljuje se predgovornikom, da so vsi priporočevali prehod v specialno debato, razjasnuje potem nepristnost nekaterih ugovorov proti postavi in nje odseku. Posebno poudarja, da se z zahtevanim izkazom sposobnosti za pojedine obrti s tem one nikakor nečejo omejevati. Cerkev in država zahtevati stroge izkaze o sposobnosti, mnogo družih podjetij tudi; zakaj bi se tedaj baš pri obrtnih tega ne zahtevalo, kar bi bilo ob enem meja proti neomejeni konkurenci. Zadruga pa niso nič novega v obrtnem postavodajstvu. Obrtniki so z veliko vztrajnostjo in naporom zastopali svoje interese, kar je hvale vredno. Od prejšnjih vlad zanemarjeni, od časnikarstva služčega velikemu kapitalu zasramovani, opravičeno zahtevajo in gotovo zaslužijo pomoči od visoke zbornice. Ta postava naj se bode z obilnimi skušnjami dovrševala; ako bodo oblasti vzajemno postopale in modro uplivala na zadruga, potem je govornik prepričan, da bode ta postava imela jako ugodne nasledke. Potem se vzprejme prehod v specialno debato z vsemi proti trém glasom (Skene, Zedtwitz, dr. G. Gross), se ve da je mnogo poslancev prej zapustilo zbornico. — Predlog Lienbacherjev glede odškodovanja lastnikov radiceranih obrtov se ne podpira zadostno.

V nedeljo otvorila se je v Zagrebu slovesno **prva hrvatska obrtna šola**, katero je ustanovilo umetniško-obrtno društvo. Najprej je to društvo napravilo načrt osnove in celi ustroj te šole (in sicer po vzgledu francoskih jako napredujočih šol) in potem iskalo si potrebnih sredstev. S podporo vladino in dobrovoljnimi doneski se je šlo potem takoj na delo in v primerno jako kratkem času dobili so naši bratje svojo prvo obrtno šolo. Po dnevi uče se otroci praktično vsakeršnih rokodelstev, večer pa je posvečen teoriji. Zavod ima za sedaj 20 internistov.

Vnanje države.

V nemških vojaških krogih pripisuje se največja važnost preustrojenju **ruske** kavalarije. Nič manj nego 28 huzarskih in ulanskih polkov premeni se v dragonske polke in jezdečo infanterijo, katera se bode oborožila z novimi Berdan-puskami in bodalci. — V nedeljo bivala je carska družina v

Petrogradu, kjer se je vršila petdesetletnica Nikolajevske akademije. Mej voščilnimi telegrami bil je tudi jeden od nadvojvode Albrechta. — „Novoje Vremja“ priobčuje program antinihilistne lige, ki ima te točke: 1. Boj proti nihilistom vršiti se mora po potu postave; društvo bo po svojih udih odkrivalo nakane teroristov, brez da bi se posluževalo surove sile. 2. Društveniki so dvojni, izvršujoči in podpirajoči. Prvi se povsem posvetijo društvu. 3. Imena vseh udov ostanejo tajna, torej so varni. 4. Vsaki lahko izstopi iz društva, a ne sme razodeti njegovih tajnostij. 5. Udje občujejo v raznih lokalih, za vsak slučaj naznanjenih. 6. Društvo ima dolžnost, da vsakemu udu priskrbi primerno delo in zaslužek, ter je podpira iz društvene blagajne. 7. Društvo osigura bivšim teroristom varnost, če se častno obvežejo, da se ne udeležijo več rovanj. Ta varnost se dožene ali z amnestijo, ali se pa dotičniku pomore ubežati v inozemstvo. — To objavljenje vzbudilo je mnogo hrupa. Ministru Tolstemu se je neki iz Gačine telegrafovalo, da zabrani ponatisk po družih listih.

O obravnavaš mej Francijo in Anglijo pišejo **francoski** listi zelo pikro. Oni ne verujejo v sporazumljenje in hudo napadajo angleško vlado. Glede Madagascarja pa so se sporazumeli; „Mémorial Diplomatique“ vsaj poroča, da je angleška vlada francoskej predložila nek „modus vivendi“, po katerem naj bi obe države svoje podanike vkupno branile pred Howasi in se Franciji zavaruje polna prostost v njenem delovanju. — Drugo poročilo iz Pariza pa pravi, da je madagaskarsko poslanstvo domov poslalo izvestje o razgovoru z Granvillejem. Iz njega se povzame, da Madagaskar ne more računati na nobenega zaveznika v Evropi ter da je najbolje, da vzprejme francoski protektorat.

Iz **Egipta** se bodo v kratkem času zopet štirje drugi bataljoni angleške posadne vojske umaknili. — Jakub Sami paša in Mahmud Fehmi paša bila sta pred vojnim sodiščem k smrti obsojena, pa tudi pomiloščena s prognavstvom. Arabi in omenjene dve paši prepeljali se bodo v Ceylon; v pismu na Broadleya zastavili so možko besedo, da ostanejo v Ceylonu, dokler jim khedive to zapoveda. — Družba sueškega kanala je vstrezaje želji Angležev sklenila trideset milijonov nameniti v popravilo kanala. Osem milijonov se je bilo uže porabilo, drugih dva in dvajset zahtevale bodo poprave in dela, ki so se uže začela. V principu se je bilo uže ukrenilo kopati nov kanal vstric starega. Stroški nastavili so se s 150 milijoni, ki se bodo pokrili z izdanimi delnicami. Izdelovanje novega kanala trajalo bode pet let in po njega dovršenji bo jeden namenjen ladijam, ki pridejo v Evropo, drugi za ladije, ki odhajajo iz nje. O prepirih mej Angleško in sueško družbo so vse vesti neistinite.

Dopisi.

Iz **Celja** 11. decembra. [Izv. dop.] Včeraj popoldne je glasoviti nemškutar Fran Soršak alias Sorschak končal svojo kariero. Od porotne sodnije krivega spoznan hudodelstva razžaljenja Nj. Veličanstva cesarja, hudodelstva razžaljenja cesarske rodbine in hudodelstva goljufije, slednje s tem, da je Frana Štefana pregovoril, da je zanj za krivične priče skrbel: bil je Soršak od okrožne sodnije obsojen na 18 mesecev težke ječe, poostrene vsakih 14 dnij s postom. — Njegovi bivši pomagači proti narodnjaku in poštenjaku Ludviku Kresniku, kakor Anton Zorko, Ignac Alt, Fran Štefan

in Jurij Zorko, so isto tako od porotne sodnije krivi spoznani, in sicer Anton Zorko hudodelstva obrekovanja zoper Ludvika Kresnika, Ignac Alt hudodelstva goljufije, storjene s krivim pričevanjem pred sodnijo, Fran Štefan hudodelstva goljufije, storjene s krivim pričevanjem pred sodnijo in isto tako Jurij Zorko, ter obsojeni: Anton Zorko na 15 mesecev težke ječe, poostrene vsakih 14 dnij s postom, Fran Štefan na 1 leto težke ječe, poostrene vsakih 14 dnij s postom, Ignac Alt na 4 mesece ječe in Jurij Zorko na 5 mesecev ječe.

Zraven pa mora vseh 5 obsojenih povrniti stroške obravnave in kaznovanja ter Ludviku Kresniku solidarno poplačati odškodovanje za 138 dnij, kateri čas je po nedolžnem moral zaprt biti, vsak dan 3 gld., tedaj 414 gld. za zamujem zaslužek, in 500 gld. za sramoto in razen tega vse stroške zagovorništvu v sedanjej pravdi, v prvej pravdi zoper Ludvika Kresnika in v ponovljenjej pravdi zoper Ludvika Kresnika, v katerej je bil nedolžnega spoznan.

To je dobro zdravilo za tako neotesane nemškutarske žnablje, — falcijozna opozicija je potrta in žalostna zavoljo te razzsodbe.

Iz **Kamnika** 11. decembra. [Izv. dop.] Nedavno je bilo čitati v „Slov. Nar.“, da zahaja v Borovnico tisti glasoviti „Kmetški Prijatelj“ kar v celih zabojih, pa da se od tam nesprejet zopet vrača znani firmi Klančnik et cons. v Celje. Nehvaležni Borovničani! Tu bi si imeli v vzgled jemati vrle Kamničane, ki „Prijatelja“ prijateljsko vzprejemajo in se zanj navdušujejo. Čudom sem se čudil! Naštelo se mi je 16 oseb, ki so temu „Prijatelju“ dovolile uhod čez prag svoje hiše in trdilo se mi je, da se ima to število z novim letom podvojiti in da je tudi še v okolici prodril glas upijočega. Kot Kamničan poznam Kamnik in vem, da je tu marsikaj mogoče, kar bi se drugej ne zgodilo — a to me je osupnilo. Dolgo časa preudarjal sem, ali naj molčim, ali naj oglasim to svetu in okrušim slavo, katero je Kamnik vedno užival kot zavedno narodno mesto. Bodi zadnje!

Nihče naj ne uživa slave, katere ne zasluži! Vedi toraj svet, da v Kamniku, od katerega se je vedno naj bolje slišalo, nij vse tako, kakor je bilo misliti. Za 16 naročnikov se uže sedaj ve, ki dobrohotno vzprejemajo tisti listič, kojega izdajatelji so slovenskega naroda zakleti sovražniki in ki žali ves slovenski narod pred vsem s tem, da skruni in zlorabi njegov jezik!

Pa ne mislite, da se tu kaj pretira! Stvar bila bi smešna, ko bi se moglo reči, da se je ta ali oni le za en čas tako „per hetz“ naročil. A temu nij tako. Imel sem priliko se prepričati, da lulika pada na rodovitna tla, in to je žalostno!

Poizvedoval sem, kako je bilo mogoče, da si je „Prijatelj“ ravno tukaj pridobil toliko čestilcev. — „Jeden naročil jih je za vse“, bil je odgovor. — „Kdo?“ vprašam dalje in odgovori se mi: „No, tisti, ki zapira“. Hm, tisti, „ki zapira“, — lepa opisava to za tisto staro slovensko ime, čegar nosi-

voru razvil krasne misli o Preširnovjej poeziji, misli, ki so bile osobito nadepolni mladini slovanski namenjene. Ker gospod govornik utegne ustreči mnogostransko izraženi želji ter priobčiti kje svoj govor, za to nam ne kaže objavljati sedaj posameznih stavkov. Le to omenjamo, da je bil gospod Majaron koj pri svojem nastopu s ploskanjem pozdravljen in je tudi ob koncu svojega govora moral se zapored prikazati na odru mej burnim odlikovanjem. Zabilježiti je tudi, da je občinstvo klicalo gospodu Stritarju veliko ovacijo, ko se ga je gospod govornik spominal kot slovečega učenca Preširnovjega. — Četrta točka je bila prekrasna kompozicija Nedvedova „Luna sije“, katero so pevci peli dovršeno in z občutkom, zlasti pa se je odlikoval gospod Mat. Hudnik s tenor-solom. — Naslednja točka odgrne gospici Bogomili tisočero najprisrečnejših poklonov. Ko na glasoviru odigra Chopinovo „Polonaise“, obsuje jo gospoda mlada in stara s tolikšno pohvalo, da se mora drugič, tretjič, četrtič prikazati na odru. Ali nij še dovolj! Gospica Bogomila

ubere še jeden pot glasove, a tudi potem nij klicev konca ni kraja. . . . Ali je ljubka nje podoba, je-li umeteljna spretnost v nemala? Oboje, dejali smo vsi. — Milobna pesen „Srdcu“ [I. pl. Zajc] v hrvatski besedi, katero je potem zbor zapel, bila je kakor nalašč za to, da je malo pobožala in potolažila krv vročo. — Dalje nastopi gospod Hudnik ter zapoje arijo iz „Prodane neveste“ (B. Smetana), spremlja ga pa na glasoviru blagovoljno gospica Bogomila. Gotovo, da smo ju bili veseli. — Umlaufova „Serenade“ je bila v dobrih rokah. Gospod Jahoda-Krtinsky, „Sloveniji“ jako blagovoljen in priljubljen česki rojak, spremljal je po svojej kompoziciji na glasoviru gospoda * * *, ki se za temi zvezdami skromno skriva, če prav se vselej zmagovito bori s citrami. Velika pohvala. — A. Foersterjev čveterospev, ki so ga peli gospodje M. Hudnik, Fr. Dolenc, M. Brajša in D. Majaron, ugajal je tako dobro, da se je moral z nova zapeti. — „Finis coronat operem“ je dejal hudomušen kolega. In res konec je bil „izteklōsem!“ Koci-

jančičev „Venec nar. slov. pesnij I.“ ima v prvi vrsti zaslugi, drugi pa pevci s solistom g. M. Brajšo, članom hrvatskega akad. društva „Zvonimira“. Zlasti pa je navdušena konečna pesen: „Ne udajmo se! Slovani, ne udajte se!“ odprla vse zatvornice navdušenja in ploskanja, tako, da smo boječje pogledovali na uniformo tam doli zadaj. A ponoviti je bilo treba, prej nij bilo miru.

Tako zvrševan in končan I. del slavnosti dovedel je vse do vrhunca veselosti, katera je vsem sijala raz obraze in očitovala se v živahnih pogovorih. Razni telegrami našli so torej obdelano polje in bili vsi z navdušenjem v pomnjo vzeti. Bili so pa ti-le: iz Pariza: Jurij Šubic, Andrej Jurtela; — iz Lvova: Vladimir Dudykivič; — iz Inomosta: dr. Hočevar, Koder; — iz Ljubljane: Narodni ljubljanski četrtoletniki; osmošolci ljubljanski; sedmošolci ljubljanske gimnazije; društvo „Sokol“; Klein, Kramar, Šubic, Volčič; — iz Novega Mesta: Čitalnica, Frankovič; iz Borovnice: Borštnik, Kos, Košir, Kržič, Majaron, Papler, Podkrajšek,

telji se ga dandenašnji nekako sramujejo in se čutijo razžaljene, če se jim prideva! Torej uže zopet tisti, „ki zapira“! Vedno pošiljali so se ti ljudje v boj zoper našo narodnost, nekedar oficijelno in sedaj poslužujejo se jih vspešno privatna podjetja. Sicer g. Klančniku ne zavidamo njegovih kompanijonov in ne bavili bi se z njimi kot z njim samim ne, ker častno nikakor biti ne more, priti v dotiko s tako sodrgo: ko bi ne bili primorani, včasih ponižati se tudi pod naše stališče.

Zdi se mi, da smo Slovenci v tem oziru zadnji čas sploh nekoliko „prenobel“, da neljube nam osebe take vrste kar ignoriramo.

Neprijetno je res s poti spravljati smeti, a če se jih vedno le ogiblujemo, kopičijo se in jedenkrat le moramo zadeti obnje. Dobro bi bilo tedaj, da se tudi „kmetškemu prijatelju“ včasih nasproti stopi in njegovim agentom po prstih dá, tembolj, ker je to pravi „volk v ovčjej obleki“ in nij zlasti priprostemu ljudstvu mogoče priti mu do jedra, če se od druge strani primerno ne podučí. Temu najboljši dokaz so nam Kamničani, katerim se mora vsakako čestitati, da imajo takov rešpekt pred tistim, „ki zapira“.

Iz Ljubljane, dne 12. decembra. [Izv. dop.] Kar ste v poslednji predstavi slovenskega dramatičnega društva rekli v včerajšnjem listu, govorili ste mi prav iz srca, kajti tako dovršene igre uže dolgo nijsmo imeli prilike v Ljubljani opazovati. Tem bolj občudovanja vreden je ta vspeh, ako se pomisli, da so razen treh predstavjalcev nastopile same nove moči. Vidno je torej iz tega, da nam nad bodočnostjo slovenskega gledališča nij obupati, temveč da zamoremo gojiti opravičene nade, da prej ali slej vendar pridemo do stalnega slovenskega repertoira. Za sedaj moramo pač biti hvaležni odboru dramatičnega društva, da je ustanovil dramatično šolo; posebno pa moramo priznati vspeh gospoda Trstenjaka, ki je drage volje prevzel nemali trud učitelja te šole. —

Kar mi pa pri predstavi nij ugajalo, bilo je izgovarjanje glagolov. Doslej se je namreč na odru tako izgovarjalo, kakor se piše in to je imelo na naše občinstvo, katero je, žal! uže samo po sebi preveč navajeno raznih dijalektov, vsaj kolikor toliko dobrega upliva. Tudi je v poslednjih desetih letih sploh mej izobraženimi Slovenci prišlo v navado pravilo, da se imajo besede izgovarjati tako kakor se pišejo in v resnici so marsikake dijalektične spake uže popolnem izginile iz boljše slovenske družbe.

Gospod Trstenjak — vsaj kakor se nam je pravilo je on upeljal novi način izgovarjanja — pa odpira zopet na stečaj vrata vsem posebnostim naših neštevilnih razrečij; kajti zastoj je misliti, da bode ostalo le pri nedolžnem *l* v tretjej osobi preteklega časa. Občinstvo, doznavši, da izgovarjanje po pisavi nij neobhodno znamenje izobraženega Slovence, poprijelo se bode zopet raznih razrečij in tako utegnemo še doživeti, da bode deset sicer izobraženih Slovencev, katerim so pa zibelke tekle v

raznih krajih naše domovine, ako se slučajno snidejo, govorilo ravno toliko razrečij.

Sicer se nam pa izgovarjanje „šev, rekev, vided, popraviv, raniv, brojiv“ zdi biti popolnem neopravičeno ker nenaravno, kajti nikjer se te besede tako ne izgovarjajo; mej tem ko se *l* na mnogih krajih naše domovine, posebno pa po celem hrvatskem Zagorji — kjer stanujejo po jeziku Slovenci — polno in čisto izgovarja.

Naj bi tedaj pri prihodnjih predstavah — katere upamo zopet v kratkem na gledališčnih deskah pozdraviti — izgovarjale se besede zopet čisto po pismenem jeziku. X.

Iz Rudolfovega 11. decembra. [Izv. dop.] — Čitalnica naša priredila je v nedeljo 10. t. m. v dvorani „Prvega narodnega doma“ dve veseloigri namreč: „Blaznica v prvem nadstropju“ in „Jedno uro doktor“. Naši gospodje diletanti stopili so ta dan prvič na oder in moramo priznati, da smo bili z njimi jako zadovoljni.

Gospa Šulceva igrala je kakor navadno svojo nalogo v občno pohvalo. Jako hvaležni bi bili tej gospej, katera ima vso spretnost, če bi nas blagovolila večkrat podpirati in počastiti s svojim delovanjem pri gledališčnih igrah. — Gospodje: Perko, Tavčar in komik Virant igrali so dobro. Gospod Česnik obnašal se je posebno dobro. Gospodično Jelo K... videli smo tudi prvič na odru in moramo priznati, da je v njej čitalnici jako dobra moč zagotovljena. Gospodični Ant. R. in D. imele ste ta večer malo nalogo in upamo ju v prihodnje kmalu videti v večjih ulogah. — Vsem drugim gospodičnam novomeškim pa, katere imajo še vedno nekako nobel mržnjo do slovenskega našega jezika, povemo tu očitno, da mi čestimo le one mladenke, katere zaslužijo tudi častno ime „Slovenka“. Zagotovljene bodite ve tujke našega jezika, da naši gospodje „samci“, kateri so brez izjeme vsi pošteni slovenski sinovi, zberejo si danes ali jutri za svojo družico raje „našo Slovenko“ nego oholo „kuheldajcarco“. —

Iz Borovnice 11. decembra. [Izv. dop.] Najstarejši ljudje ne pomnijo take jeseni, kakeršna je letos. Po štirimesečnem deževanju, ko nij dveh vkupe, da ne bi deževalo, nastajajo povsod velikanske povodnji in nasledki neprestanega dežja so žalostni. Sedaj čitamo v tem, sedaj v drugem časniku, koliko škoda je napravila letos voda na Koroškem in Tirolskem, sedaj poplavi cele vasi in trge, sedaj vzame soboj močnc železnične mostove. — V noči od 10. do 11. t. m. lilo je vso noč in ko v jutro vstanemo, vidimo našo dolino preplavljeno z rujavo vmazano vodo. Žage, katerih je v naši dolini okolu dvajset, zalite so z vodo. Gospodarji gledajo od daleč pottega srca, kako pridno jim voda trga jezove. Huda voda, ki naglo pridere raz hribe, izstopi na hip iz struge in travniki in njive, ležeče bolj v nižavi, so na jedenkrat pod vodo. Poreče mi morda kdo, zakaj si pa ne napravite globejših strug, a za odgovor ne bode treba dolgo misliti. Ne trdim, da bi

ničesa ne koristilo, ako bi se naša Borovnišnica uravnala (regularala), a dosegli bi le malo, kajti dokler se Ljubljana ne iztrebi in ne odstrani znani jez, tako dolgo treba nam bode živeti, kakor dvoživke. Ako nam bode Bog milostljiveji nego letos, t. j. da ne bo pošiljal tacega deževja in povodnji, bomo uže še izhajali; če pojde pa tako še naprej, bo slabo za nas davkoplačevalce, posebno če bodo davki vedno tako naraščali kakor letos voda. No, pa mislim, da bo kmalu boljši, saj odbor za obdelovanje močvirja prav pridno osuševa močvirje — ne misli čitalaj da praktično — ampak stvar je drugačna: osuša se na papirji in pri zelenej mizi. Gosp. pl. Podhagsky napravil je načrt, po katerem se bode po prav nizki ceni — Borovnišnica iztrebila in poglobočila za 32.000 gld. Tedaj nas čaka razen davka, ki se je za močvirje uže čutno povišal še dober kos novega davka. Prav je imel po mojem prepričanji dopisnik, ki je nedavno bičal ta odbor, oziroma njegovega načelnika. A kolikor je meni znano, so glavne pušice, namenjene gosp. načelniku, zletele v uredniški koš. —

Domače stvari.

— (Iz Vrhlike) se nam poroča v 11. dan t. m.: Pri današnji volitvi izvoljeni so v III. razredu narodni kandidatje in sicer za odbornike: g. Ig. Mark. Jelovšek iz Vrhlike s 189 glasovi, g. Peter Lenazi iz Vrhlike s 191 glasovi, g. Tomaž Javornik iz Vrhlike s 175 glasovi, g. Ignac Javornik iz Vrhlike s 165 glasovi, gosp. Gregor Sternad, Pogozenk iz Stare Vrhlike s 150 glasovi, Janez Perko, Bačar iz Bevk z 224 glasovi, Jernej Janša iz Stare Šrange s 157 glasovi; za namestnika: Jakob Hamovec iz Vrhlike in Janez Per iz Sappa. Nemškutarji so danes v tretjem razredu sramotno propadli. Narodni kandidatje dobili so 224 glasov, nasprotniki znani nekdanji žandar Mayer 82 glasov in „der hofnungsgrüne“ Karl (Obreza) cela dva glasa. Agitacija bila je na obeh straneh nedosežno velikanska in ta je ravno pokazala, da ljudstvo naše, naš kmet in rokodelec, ki voli v tretjem razredu, se ne da več tako zapeljivati ko nekdar, kajti pred 3 leti dobili so narodnjaki z največjim trudom samo 4 odbornike, nasprotniki pa 3. Živeli narodni volilci!

— (Slovar jugoslovanske akademije), do sedaj uredovan po pokojnem G. Daničiču, nadaljevala bosta vseučilišni profesor Armin Pavič in slavni filolog dr. Jagić, profesor v Petrogradu.

— (Kupčijski ples) bode 27. januarja 1883. v dvorani starega strelišča. V odbor so voljeni gg.: Juvančič Karol, Jeločnik Anton, Knez Janko, Karinger Karol, Petričič Vaso, Schantel Fran, Sos Miroslov, Schiffer J. in Till Karol.

— (Porotne obravnave) četrte sesije trajale bodo, kakor je to naznanil predsednik deželne sodnije g. Grčar včeraj zbranim porotnikom, najmanj do 30. t. m. Samo tri božične praznike ne bode obravnav, potem pa se precej zopet začno.

Žitnik; — iz Kranja: A. Prevec; — iz Toplice: Topliški požarni brambovci.

Napovedana je bila na programu tudi „Zabava“. Zabavo je težko delati, zlasti če je občinstva na stotine. Ali ta večer je bila zabava preprežena čez in čez, predno še je bila prišla „zabava“. Tako se redkokedar zgodi. Šumenje, tako nekako kakor pri čebelah v panji, blagodejno in domače, je prišlo samo ob sebi, da sami nijsmo vedeli kedaj. Gospod predsednik Pukl je imel povsodi svoje oko, toliko mu moramo reči v posebno pohvalo. Pevci so pa tudi vedeli, kedaj jim je poprijeti priliko, takrat namreč, kadar je občinstvo malo potihnilo, bilo je treba malo priliti. Obnašali so se jako častno in izbirčno. Kaj pa govorniki? Le-ti so bili tudi srečni, nekateri menj, nekateri več, ali zdrave misli so povedali vsi in skoraj vsi so jih tudi lepo okrožili. G. Polak je nazdravil damam; g. Majaron napije slovanskim gostom in slovanskim društvom; g. Babnik profesorjem, zlasti prof. Šumanu; Bolgar g. Nestorov Slovincem; Čeh g. dr. Lenoch „Sloveniji“; g. prof. Švrljuga slovenskej

domovini; g. Pukl narodu bolgarskemu; Bolgar g. drd. Vojnikov Preširnovemu spominu; g. Doleneč bratskemu društvu „Zvonimiru“; v imenu društev govorili so: g. Bianchini za „Zvonimir“, g. Kochanowski za „Ognisko“, g. Riedl za „Akad. Spolek“, za „Bukovino“ g. Lewicki, za „Zoro“ g. Despotovič, Bolgar g. Milarov vsemu občinstvu itd. Tako se je vrstila beseda za besedo, in pesen, umetna pa narodna, za pesnijo, da smo komaj dohajali. In vse neprisiljeno, naravno.

Prav iznenada in lepo prišla je ovacija, ki jo je občinstvo napravilo gospodu pevovodji Janu Jiřiku. Da so ga ob ugodnem trenutku dvignili ter nesli krog in krog, to se je vsakemu dobro zdelo. Gospod Jiřik, česk rojak, je slovenskim dijakom toliko priljubljen, kolikor jim je znan. „Slovenijino“ petje skoraj od prvega začetka do sinoči se ne da ločiti od gospoda Jiřika. Koliko lepih nastopov ima naše društvo zahvaliti temu blagemu in požrtvovalnemu možu! Zato ga dunajski Slovenci visoko čislajo, zato naj ostane vsaj njegovo ime znano v daljni domačiji. — Za sinočni večer pa so

si še posebnih zaslug pridobili nekateri gospodje pevci, članovi hrvatskega „Zvonimira“, ker so nam pri petji bratovsko segli pod pazduho in tako z dejanjem izpričali lepo vzajemnost hrvatsko-slovensko, katera bode le tedaj kaj vredna, ako je ne bodo motile znane pretenzije in utopije! Bratom Hrvatom izrekati je za sotrud vso čast in iskrena zahvala!

Po vseh teh užitkih zamogla je ločitev biti le pozna in prisrčna. To je res, harmonija je kraljevala do zadnjega mej nami in še pozne dni spominali se bodemo z veseljem večera, na kateri smo zopet poljubovali Preširnovoga duha, na kateri smo si prebirali idale, jedino prave zvezde na poti življenja, na kateri smo si trudili, pokazati Slovencev čast. Kdor trdil se je največ, tega spomin boče najslajši.

„Bratje slovenski in slovanski! čuvajmo zaklad idealov!“ — klical je sinoči slavnostni govornik. Zatorej čuvajmo jih, čuvajmo!

Na Dunaji, 7. decembra 1882.

L—br.

— (Iz pred porotnega sodišča.) Dne 11. decembra zatožen je bil kmetski fant Matevž Hribar zaradi hudodelstva uboja in prestopka tatvine. Zatoženec Hribar se je v obče rad pretepeval, bil uže zaradi pretepev štirikrat kaznovan in tudi županstvo opisuje ga kot človeka, kateri se rad pretepa. Dne 22. septembra t. l. mēli so v Kanderši proso in prišel je razen zatoženca na pod tudi kmetski fant Franjo Logaj, kateri je pred kratkim prevzel ljubico zatožencu Hribarju. Kmalu jela sta se pripraviti Hribar in Logaj, in zadnji gre proti Hribarju z nožem, Hribar pa odlomi nogo od klopi in udari Logaja po glavi tako silno, da mu prebije takoj črepino in se Logaj precej mrtev zgrudi. Zatoženi Hribar se je takoj drugi dan po storjenem hudodelstvu prijavil okrajnej sodnji v Litiji. Pri današnji obravnavi dejanje obstane in tudi prizna, kar je prej tajil, da je ubitemu Logaju, ko so ga prenesli na pod, ukradl nekaj dvajsetic in družega denarja, vsega kakih devet do trinajst goldinarjev. Od teh novcev je nekaj z drugimi fanti zapil. Zaslisanih bilo je osem prič, katere potrdili so izjave zatoženca in dejanje. Porotniki so njim stavljena dva vprašanja jednoglasno potrdili in sodišče obsodilo je zatoženca Hribarja Matevža na štiri leta teške ječe, poostrene s postom vsaki mesec, vsacega 22. septembra pa s trdim ležiščem in samotnim zaprom.

— (Električno razsvetljava) nameravajo upeljati v Trstu in se je uže izvolila posebna komisija, ki naj z upravnim odborom plinove tovarne stopi v posvetovanje, kako združiti električno razsvetljava z obstoječo plinovo tovarno. Vidi se, da gospodje, ki so temu dali prvi nagib, dobro razumejo zahtevanja našega stoletja in posnemajo druga mesta, kjer se povsod kaj snuje za uvedenje električne luči. Kaj pa ti, Ljubljana bela?

— (Iz Ormoža) se nam piše v 6. dan t. m.: Kakor povsod, je tudi pri nas obilo neugodnosti in taciha značajev, ki obračajo plašč po vetru, ki piha sedaj od zgoraj, a ne daleč od zgoraj, sedaj pa od Savinje preko Slovenskih goric. Dolgo dolgo trajalo je to neprijetno stanje, sedaj pa se nekaj giblje v višjem ozračju, in kakor vse kaže, začetek je storjen in prestavljena je od nas osoba tja gori v Marenberg. Prebivalstvo tukajšnje je to novico veselo vzprijelo in le to želi, da bi se vresničilo, kar je odhajajoči gospod v prerokem duhu pred množino svodokov izrekel, namreč: „K . . . in jaz sva tukaj nemogoča, narediti se mora tabula rasa, vsa sodnija mora se spremeniti, ljudstvo nijma nobenega zaupanja več, kar jaz sam dobro vidim“ Dobro je torej, da odide g. M. in vsi želimo le to, naj bi bil dober prerok in naj mu v kratkem sledi še drugi gospod zopet nekam tja gori v Oberzeiring mej Nemce, od koder prišel je v Ormož.

— (Vojskinci naredbenik) priobčuje obmejenje in upravnino razdelitev vojaških teritorijalnih komand. Po njem obsega tretji corp, pod komando fzm. barona Kuhna (v Gradci) kronovine Štajersko, Kranjsko, Koroško, Trst, Istro, Gorico in Gradiško z divizijami 6, 7, 28 in dopolnitvenimi okraji polkov 7, 17, 27, 47, 87 in 97. Načelnikom novega 87. pešpolka imenoval se je polkovnik Henrik Scheuch, načelnikom 97. pešpolka pa polkovnik Nemečić pl. Bihačgrad. Nadalje so prestavljeni k novemu 87. polku majorji: Ignat vitez Schrott, komandant 35. lovskega bataljona, Mihajl Münzl pl. Münzthal od 47. polka, Henrick pl. Lenz od 7. polka, Emil vitez Brasseur od 27. polka in Henrik Schaeffer od 47. polka. K novemu polku 97. so prestavljeni podpolkovniki: Adolf Monari pl. Neufeld od 33. lovskega bataljona in Otto Vogeler od 17. polka baron Kuhn; potem majorji: Adolf Lorenz od 79. polka, Karol baron Imhoff od 22. polka in Albert Strohmayr od domačega pešpolka baron Kuhn. — Dne 15. t. m. ustanovil se bode v Celji komando dopolnitvenega okraja za novi 87. pešpolk, kojemu načelnik bode major Schäffer. Ta dopolnitveni okraj obsegal bode glavarstva Celje, Brežice in Slovenji Gradec.

Telegram „Slovenskemu Narodu“:
Vrhnika 12. decembra. Narodnjaki so zmagali v vseh treh razredih. Nasprotniki niso niti jednega odbornika dobili.

Umri so v Ljubljani:
7. decembra: Emil Rak, bivši trgovec, 43 let, Sv. Petra cesta št. 29, za krvavenjem pljuč. — Peter Marinka, delavčev sin, 2 1/2 l., Emonska cesta št. 19, za vnetjem možganov.
9. decembra: Marija Konšek, okrajnega sodnika hči, 29 l., Kolodvorske ulice št. 11, za sušico. — Simon Bernard, dninar, 64 l., Poljanska cesta št. 57, za spridenjem droba.
V deželnej bolnici:
5. decembra: Gustav Niderle, trgovsk pomočnik, 34 l., za božjastjo.
6. decembra: Janez Jereb, dninar, 57 l., za vnetjem pljuč.
8. decembra: Jožefa Gregorič, gostija, 71 l., za starostjo. — Barbara Vovk, gostija, 73 l., za vodenico.
9. decembra: Helena Keržič, gostija, 63 l., za kron. pljučnlm emphysemom.
10. decembra: Marijava Nahtigal, gostija, 42 l., za jetiko.
11. decembra: Albina Winterhalter, šivilja, 27 l., za vodenico pri srčni napaki.

Tajci:
11. decembra.
Pri **Sionu**: Blumbauer z Dunaja. — Bulz iz Trsta. — Lampe iz Zagreba.
Pri **Mallci**: Rudolf z Dunaja. — Birman iz Kovevja. — Kappel z Dunaja. —
Pri **bavarskem dvoru**: de Lucar iz Trsta. — Böhmi iz Celja.

Meteorologično poročilo.
A. V Ljubljani:

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm.
9. decembra	ob 7. uri zjutraj	735.82 mm.	— 2.6° C	brezvetrije	oblačno	7.60 mm. dežja.
	ob 2. uri popoldne	736.02 mm.	+ 2.0° C	slaboten jugozahod	lačno	
	ob 9. uri zvečer	736.93 mm.	+ 2.0° C	slaboten jugozahod	oblačno	
10. decembra	ob 7. uri zjutraj	733.89 mm.	+ 2.4° C	slaboten zahod	oblačno	40.00 mm. dežja.
	ob 2. uri popoldne	728.91 mm.	+ 4.4° C	slaboten zahod	oblačno	
	ob 9. uri zvečer	727.74 mm.	+ 3.6° C	slaboten zahod	oblačno	
11. decembra	ob 7. uri zjutraj	724.13 mm.	+ 4.0° C	slabotna burja	oblačno	6.70 mm. dežja.
	ob 2. uri popoldne	724.06 mm.	+ 6.4° C	slabotna burja	oblačno	
	ob 9. uri zvečer	727.44 mm.	+ 4.6° C	slabotna burja	oblačno	

B. V Avstriji sploh:
Zračni pritisk je ostal večinoma nespremenjen; bil je zelo enakomerno razdeljen in je bilo stanje barometrovo zelo nizko. Vetrovi so bili še vedno zelo slabotni in sploh malo spremenljivi; vladali so skoraj izključljivo južni in zahodni. Temperatura je bila prejšnja; ne posebno ekstremna; sploh pa povsod nadnormalna. Nebo je bilo večinoma povsod popolnoma oblačno, vreme vsled nizkega stanja barometrova v nižavi vedno deževno, v višavi pa sneženo.

Dunajska borza
dné 12. decembra.
(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	76 gld. 60 kr.
Srebrna renta	77 " 30 "
Zlata renta	94 " 90 "
5% marcna renta	91 " 40 "
Akcije narodne banke	826 " — "
Kreditne akcije	288 " 60 "
London	114 " — "
Srebro	— " — "
Napol	9 " 46 "

Vožne liste
priporoča po nizkej ceni
„NARODNA TISKARNA“
v Ljubljani.

Pri vezilji.
Kupčija z volno in tapiserijskim blagom in predtiskarija v Ljubljani, židovske ulice hiš. št. 1,
Marije Drenik,
na tržašej razstavi odlikovana s
srebrno medalijo
priporoča svojo bogato zalogo: **vezilj** (štikarij) pričetih in izdelanih, za **vezanje predtiskano omizno in drugo platenino**; volno, preje, svile, koralde; **vsakovrstno blago in orodje za vezanje, pletenje, vezenje in šivanje**; **volnate rute**, nogovice, modrece, trakove: zrezlano, usnjato in drugo **galanterijsko blago**.
Pogrebni trakovi s zlatimi in srebrnimi napisi, **predtiskarije**, kakor tudi vsako drugo čast. naročilo izvršuje se takoj. (743-6)

C. kr. cekini	5	64
Nemške marke	58	40
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	118
Državne srečke iz l. 1864	100	168
4% avstr. zlata renta, davka prosta	94	75
Ogrska zlata renta 6%	118	70
4%	85	60
5% papirna renta 5%	84	60
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	103	—
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	115
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	118	70
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	98	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	103	75
Kreditne srečke	100 gld.	174
Rudolfove srečke	10	18
Akcije anglo-avstr. banke	120	120
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	219	75

Poslano. (54-45)

GLAVNO SKLADIŠTE
MATTONIJEVE
IZ GIESSHÜBLER
najčistije lužne
KISELINE
poznate kas najbolje okrepljujuče piče,
I kas izkušn liek proti trajnom kašlju plučevine I želodca bolesti grkljana I proti mēhurnim kataru,
kas I slastioah za **(PASTILLEN)**
nabavi se kod Hinke Mattonija (Karlovi variu Českoj).
Na etiketo in zamah, kakor kaže podoba, **MATTONI'S GIESSHÜBLER** treba ostro paziti.

V četrtek 14. decembra t. l. ob 3. uri popoldne se bode v oskrbniškej pisarni križanske graščiine v gosposkih ulicah št. 18 **drobni pesek iz križanske jame** v prostovoljno rabo in izpeljavanje za 3 leta v najem dal.
K tej javnej dražbi se uljudno vabi. (775)

Čebularjeva fizika I. del
se dobiva po **80 kr.** pri sledečih knjigarjih:
V Ljubljani. Kleinmayer & Bamberg in J. Giontini; v Celji: T. Drexl; v Celovci: J. Heyn; v Gorici: Ferd. Wokulat; v Mariboru: J. Leon. (774-1)

Št. 18.702. (770-2)
Razglas.
Proračuni dohodkov in stroškov za leto 1883 mestne blagajnice, ljudske šolske zaklade, sirotinske zaklade, meščanske zaklade, ustanovne zaklade in pa zaklade o mestnem posojilu so, kakor veleva občinski red za ljubljansko mesto, od 11. do 19. decembra t. l. v magistratnem ekspeditu razpoloženi za splošno pregledovanje in se bodo kakeršne koli opazke o tej zadevi tukaj sprejemale ia od mestnega odbora pretehtovale, ki ima izdelati preudarke.
Mestni magistrat v Ljubljani,
dné 9. decembra 1882.
Župana namestnik.

Pekarija in vinotoč,
po dolgoletnem oskrbovanji, v najobljudenejšem delu mesta, z vso pripravo, obilo prostorov, klet in magacin, se dá takoj v **najem**. V hiši nahaja se tudi vodnjak. — Natančneje izvz se pri opravištvu „Slov. Naroda“. (764-3)